

Arrest

nr. 215 776 van 25 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, en die handelt in eigen naam en samen met X als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 21 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 1 september 2011 en 27 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 mei 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot onontvankelijkheid, omdat niet is

voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen, bij arrest van 18 februari 2015 met nummer 138 726.

1.2. Bij schrijven van 31 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 5 februari 2014 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard, omdat geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen, bij arrest van 18 februari 2015 met nummer 138 727.

1.3. Bij schrijven van 10 november 2014 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 4 maart 2015 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard, omdat geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond. Bij arrest van 28 april 2016 met nummer 166 782 stelt de Raad de afstand vast van het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Bij schrijven van 27 februari 2015 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 23 maart 2015 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard, omdat geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen, bij arrest van 28 april 2016 met nummer 166 783.

1.5. Bij schrijven van 26 november 2015 wordt, ditmaal enkel voor de minderjarige kinderen, een nieuwe aanvraag ingediend om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 3 februari 2016 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard, omdat niet is voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

1.6. Bij schrijven van 8 maart 2016 wordt, opnieuw enkel voor de minderjarige kinderen, een nieuwe aanvraag ingediend om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 1 december 2016 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard, omdat niet is voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

1.7. Bij schrijven van 9 november 2017 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 12 juli 2018 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor

[...]

Nationaliteit: Nigeria

Adres: [...]

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 09.11.2017, en dezelfde datum ingediend,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980,

deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw is op ongekende datum op irreguliere wijze het Rijk binnengekomen en heeft zich daarna verder genesteld in de illegaliteit.

Op 30.04.2009 diende ze een 1ste aanvraag in om medische redenen, gebaseerd op art. 9 ter. Deze verblijfsaanvraag werd op 23.08.2012 afgesloten met een ongegronde beslissing, aan haar betekend dd. 11.10.2012.

Op 01.08.2014 volgde een 2de aanvraag op grond van art. 9 ter, die op 02.10.2014 werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing vergezeld van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, haar betekend dd. 23.10.2014.

Daarnaast heeft ze pogingen ondernomen om haar irreguliere verblijfstoestand te regulariseren door het indienen van 7 procedures op grond van art. 9 bis, nml. op

1/- 01.09.2011/ 27.02.2012 die werd afgesloten op 02.05.2013 met een onontvankelijke beslissing waarbij wordt gezegd dat het voorgelegde frauduleuze paspoort niet aanvaard wordt, voorzien van een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 met een termijn van 30 dagen, betekend dd. 07.10.2014;

2/- 07.06.2013 waarvoor op 05.02.2014 een onontvankelijke beslissing werd genomen vergezeld van een BGV bijlage 13 met een termijn van 30 dagen, haar betekend dd. 07.03.2014;

3/- 10.11.2014 waarvoor op 04.03.2015 een onontvankelijke beslissing werd genomen,

4/- opgesteld op 25.02.2015 (datum op postzegel 27.02.2015), waarvoor op 23.03.2015 een onontvankelijke beslissing werd genomen,

5/- 26.11.2015 aanvraag op naam van de minderjarige kinderen, waarvoor op 03.02.2016 een onontvankelijke beslissing werd genomen, betekend dd. 23.02.2016

6/- 08.03.2016 op naam van de minderjarige kinderen, waarvoor op 01.12.2016 een onontvankelijke beslissing werd genomen, haar betekend dd. 21.12.2016.

Huidige aanvraag is aldus de 7de op rij!

We stellen vast dat de betrokkene in een poging om haar verblijf te rekken tevergeefs haar toevlucht heeft genomen tot deze verblijfsprocedures, dat zij daarop volgend telkens het voorwerp werd van een weigeringsbeslissing en dat zij tevens meermaals het voorwerp werd van een BGV. Zij verzaakte moedwillig aan deze wettelijke verplichting en verblijft nog steeds op volstrekt irreguliere wijze in het Rijk, waarbij ze de Belgische overheid voor voldongen feiten wenst te plaatsen gezien de lange duur van haar verblijf en de daarmee gepaard gaande integratie alsook haar gezinsleven met haar partner en 2 schoolgaande kinderen. Uit een langdurig illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging. Daarenboven is een dergelijk verblijf strafbaar bij wet. Zij werd inderdaad nooit gedwongen het land uitgezet, daar het algemene principe geldt dat een vreemdeling, die geen enkel recht (meer) heeft op verblijf, zelf op vrijwillige basis het grondgebied dient te verlaten.

De elementen van integratie (zie verder) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In casu is er geen schending van art. 8 EVRM daar er ten aanzien van haar partner en hun gemeenschappelijke kinderen, die zich ook in een irreguliere verblijfstoestand bevinden, eveneens opnieuw een weigeringsbeslissing wordt genomen. De betrokkenen kunnen aldus als gezin samen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

- De betrokkene en haar partner zijn geboren en getogen in Nigeria en leggen geen elementen voor waaruit zou blijken dat ze in het herkomstland niet in staat zouden zijn om zelf uitkomsten te verwerven door arbeid om alzo te voorzien in de levensbehoeftes van het gezin. In België is het hen niet toegestaan om inkomsten te verwerven uit arbeid.

- Dat hun kinderen in België geboren zijn, verandert niets aan hun irreguliere verblijfstoestand daar ze de toestand van hun ouders volgen. Dat ze hier school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun recht

op onderwijs werd gerespecteerd, ongeacht de verblijfstoestand van het gezin. Dit element kan nu echter niet worden aangewend om verblijfsrecht af te dwingen.

Deze kinderen zijn immers nog zeer jong (attesten schoolbezoek kinderen aan de Kleuterschool dd. 26.09.2014 + attesten regelmatige schoolbijwoning [M.] leerjaar dd. 01.09.2015) en zullen zich derhalve, mits begeleiding door hun ouders, gemakkelijk kunnen aanpassen aan hun nieuwe omgeving, zijnde het thuisland van hun ouders. Het is niet aannemelijk dat ze hun moedertaal niet zouden kennen. Het is immers algemeen geweten en een vanzelfsprekendheid dat een kind bij voorkeur wordt opgevoed in de moedertaal, de taal die het best beheerst wordt door de ouders, opdat het geen taal van de ouders zou aanleren, die de ouders zelf niet goed beheersen. Bovendien is een meertalige opvoeding in het voordeel van een kind, omdat het vermogen om talen aan te leren het sterkst is op jonge leeftijd.

Uit de stukken blijkt dat de kinderen naar de kleuterschool gingen en dat [M.] in 2015 was ingeschreven in het 1ste leerjaar. Het is gezien de prille leeftijd van de kinderen niet aannemelijk dat ze al meteen een niet in te halen grote taal- en ontwikkelingsachterstand zouden oplopen bij een terugkeer naar het herkomstland van hun ouders. Uit het dossier blijkt dat [M.] problemen had met de Nederlandse taal en daarom bijkomende lessen logopedie volgde. In het herkomstland zullen de kinderen les krijgen in de moedertaal, de taal die normaliter thuis wordt gebruikt, wat voor hen redelijkerwijze gemakkelijker zal zijn.

- Ze volgen voor zover bekend geen buitengewoon onderwijs. Er wordt niet aangetoond dat ze in het land van hun ouders geen scholing zouden kunnen bekomen of zich daar niet zouden kunnen ontplooien bijvoorbeeld op sportief vlak.

- Er wordt niet aangetoond dat de kinderen op heden nog school lopen in België aangezien het meeste recente schoolattest dateert van 01.09.2015. Hun dossier werd op dit vlak niet geactualiseerd.

- Het is in het belang van de kinderen dat zij hun ouders, met wie zij een gezin vormen, vergezellen wanneer die gevolg geven aan hun wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, opdat de familiale cel niet verbroken zou worden.

- De betrokkenen kunnen gebruik maken van de grote zomervakantie om België te verlaten, zodat de kinderen geen schooljaar hoeven te onderbreken.

- In deze context wordt opgemerkt dat huidige beslissing geen gedwongen verwijdering inhoudt. Aldus blijkt niet meteen een schending van art. 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind IVRK, noch van art. 8 EVRM.

De betrokkene kan gevolgd worden wanneer zij stelt dat een belangenafweging zich opdringt rekening houdend met alle elementen van haar dossier, daar de fair balance toets in elk dossier wordt toegepast. In casu zijn er echter weinig elementen die in het voordeel van de betrokkene pleiten.

Het hele gezin verblijft op irreguliere wijze in het Rijk. Zowel de betrokkene zelf als haar partner, de vader van haar jonge kinderen, werden het voorwerp van tal van weigeringsbeslissingen inzake verblijfsaanvragen en betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, waaraan ze moedwillig geen gevolg gaven. Bijgevolg is de schade waarop ze zich nu beroepen volledig te wijten aan het eigen gedrag.

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekers zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ondanks de vele jaren van irregulier verblijf is de integratie eerder beperkt en zeker niet van die orde dat ze een terugreis in de weg zou staan.

De partner van de verzoekster geeftaan Nederlandse taallessen gevolgd te hebben, doch legt enkel stukken voor betreffende het niveau Breakthrough en Waystage. De door hem gevolgde Nederlandse taallessen situeren zich aldus op het 1ste en 2de overlevingsniveau, en zodoende toont hij aan dat zijn taalbeheersingsniveau beperkt is tot elementaire kennis, terwijl de verzoekster zelf enkel stukken voorlegt inzake het allerlaagste niveau, Breakthrough. Ze tonen niet aan dat ze daarna nog Nederlandse taallessen gevolgd hebben. Concluderend dient gesteld dat hun sociale verankering in België, gestaafd aan de hand van hun beheersing van de Nederlandse taal zoals die blijkt uit de desbetreffende stukken, niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die hen zou weerhouden van een terugkeer naar het herkomstland.

De stukken inzake de gevolgde Nederlandse taallessen, alsook de andere stukken:

- inburgeringsattest dd. 23.11.2011

- diploma "oriëntatie voor mensen zonder wettig verblijf" dd. 21-24.02.2011

- getuigenis van een vriend dd. 02.11.2014 + zijn IK
  - attesten dat het koppel een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft in 2010-2011
  - haar inburgeringscontract dd. 01.09.2011
  - een getuigenis van de directie van de Kleuterschool dat zij op regelmatige en vrijwillige basis op school helpt met activiteiten
  - haar fietsdiploma dd. 04.09.2014
  - een getuigenis van een vriendin van haar dd. 17.11.2014
- die worden voorgelegd bij deze nieuwe aanvraag, zijn niet langer actueel. Uit deze stukken kan alvast niet worden opgemaakt dat de betrokkenen zich op heden effectief inzetten om zich te integreren.

Wat betreft de elementen van tewerkstelling en de deelname aan het verenigingsleven, legt de betrokkene evenwel wel enkele meer actuele stukken voor:

- het actief lidmaatschap van Beerschot-vrienden-atletiek-club betreffende haar partner, zijn diploma aspirant-initiator atletiek dd. 30.06.2017, het schrijven dd. 10.04.2017 en de getuigenis dd. 10.04.2017 dat hij kinderen en jongeren begeleidt tijdens atletiektrainingen en sportkampen.

Het volgen van een inburgeringscursus en/of een cursus maatschappelijke oriëntatie, alsook de deelname aan het verenigingsleven, vormen op zich geen buitengewone omstandigheden daar deze elementen in casu de terugreis of afreis niet verhinderen. Het is maar normaal dat de betrokkenen stappen hebben gezet om hun leven in België voor zichzelf aangenaam te maken.

Het is de betrokkenen echter niet toegelaten om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Trouwens, uit het dossier blijkt niet dat de betrokkene, noch haar partner, op welk moment ook van hun verblijf, betaalde arbeid hebben verricht. Er worden geen tewerkstellingsbelofte en/of arbeidscontract voorgelegd.

Derhalve kunnen deze elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden die de verzoekers zouden verhinderen om terug te keren naar het herkomstland. Het gezin kan eventueel via de geëigende weg terug naar België komen in functie van eventuele tewerkstelling van haar partner.

De betrokkenen vormen een financiële last voor anderen daar ze niet zelfredzaam zijn, zoals blijkt uit de volgende stukken:

- getuigenis CAW dat zij het gezin ondersteunt met materiële hulp via verwijzing naar de sociale kruidenier en kleding bij de tweedehandswinkel en soms ook een deel van de schoolrekeningen voor haar rekening neemt dd. 21.08.2017
- attest steunverlening (medische waarborgen) door het departement maatschappelijke integratie en ontplooiing dd. 03.11.2014.

Hier past het op te merken dat integratie ook veronderstelt dat de vreemdeling in kwestie zich houdt aan de Belgische wetten en regelgeving, doch,

naast de reeds vermelde duidelijke poging van de betrokkene om de Belgische overheid te misleiden:

- zowel de betrokkene zelf als haar partner hebben (ver)vals(t)e paspoorten voorgelegd, die uitgereikt zouden zijn op 14.02.2008. De Dienst Grenscontrole van de Federale Politie heeft bevestigd dat beide paspoorten een frauduleuze identiteitspagina bevatten (mail dd. 04.02.2010). Deze documenten werden eveneens voorgelegd in het kader van een procedure op basis van art. 9 bis.

wordt hier geheel en al terzijde aan toegevoegd dat de verzoekster het voorwerp werd van een paar processenverbaal wegens feiten van openbare orde, meer bepaald diefstal (AN.12.LB/13468417 en AN.12.LB/10556214). Haar partner is eveneens gekend wegens feiten van openbare orde.

Feiten van openbare orde, waaronder illegaal verblijf, zijn een tegenindicatie van integratie.

De elementen ten gronde, aangehaald in de rubriek met de titel "C. overige redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag tot machtiging van verblijf voor meer dan 3 maanden," verwijzing naar de reeds aangehaalde elementen alsook zijn intentie om verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven met benadrukking van zijn oprechtheid, werkbereidheid, taalvaardigheid en normbesef, hebben, zoals de titel het zelf al aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet verder worden ingegaan op de elementen ten gronde.

Niets belet de verzoekster om zich te schikken naar de in België in voege zijnde wetgeving en om bijgevolg terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De verplichting om het grondgebied te verlaten, impliceert immers enkel een eventuele tijdelijke verwijdering, wat geen ernstig en moeilijke herstellen nadeel met zich meebrengt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

2. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 9 november 2017.

Door de verzoekende partij werd op 2 juli 2018 aan de verwerende partij bijkomende (actuele) informatie ter kennis gebracht over de situatie van de verzoekende partij. Er werd verzocht om met deze informatie rekening te houden bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In concreto werd het volgende aangehaald (stuk 3):

“Ik treed op als raadsman:

- de heer [E.O.], geboren te [...] (Nigeria) op [1985], hebbende de nationaliteit van Nigeria, woonachtig te [...].

- mevrouw [J.E.], geboren te [...] (Nigeria) op [1979], hebbende de nationaliteit van Nigeria, woonachtig te [...]

Betrokkenen hebben een aanvraag 9bis lopende.

Bijgevoegd attest betreft de geboorteakte van hun pasgeboren zoon ([A.O.]).

De heer [E.O.] is momenteel opgenomen in het ziekenhuis. Een medisch attest zal u later worden bezorgd.

Mag ik u verzoeken hiermee rekening te houden.”

Als bijlage werd de geboorteakte overgemaakt van [A.O.], geboren op 15 juni 2018 te Antwerpen (stuk 3).

3. Bij de beoordeling van deze ingeroepen buitengewone omstandigheden dient de verwerende partij rekening te houden met de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij betwist dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier of, in casu, met alle aangehaalde documenten door de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt echter nergens melding gemaakt van de pasgeboren zoon van de verzoekende partij.

Hierdoor handelt de gemachtigde onzorgvuldig bij het nemen van de bestreden beslissing. Door de verzoekende partij werden immers aanvullende documenten overgemaakt over de situatie van de verzoekende partij. Aangezien de geboorteakte dateert van 15 juni 2018, kon deze onmogelijk reeds worden overgemaakt bij de aanvraag tot machtiging van verblijf. De geboorteakte werd bovendien overgemaakt op 2 juli 2018 en dus vooraleer de bestreden beslissing werd genomen op 12 juli 2018.

Op deze geboorteakte wordt kennelijk geen acht geslagen door de gemachtigde.

De geboorteakte is nochtans van belang. Het is onder meer onmogelijk om met een pasgeboren kind een vliegreis naar te maken naar Nigeria.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

4. Een afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen is daarom niet aangetoond.

Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft een oordeel te formuleren over de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet;

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zouden aangetoond zijn waardoor de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

Een afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen is daarom niet aangetoond.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

TWEEDE ONDERDEEL

5. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 9 november 2017.

Door de verzoekende partij werd onder randnummer 14 van deze aanvraag gewezen op de medische problematiek van [M.O.] en de lopende aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet:

Wat betreft de situatie van [O.M.], dient erop te worden gewezen dat hij met medische problemen kampt. Door [M.] werd er hierom een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 10 november 2014. Deze aanvraag is momenteel nog steeds lopende.

Er wordt gewezen op de medische problematiek, zoals uiteengezet in het standaard medische attest dat zich in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt dat de aandoening chronisch (of recidiverend) is.

[M.] dient daarom zijn toevlucht te zoeken tot een uitgebreide medicamenteuze behandeling. Zonder deze behandeling zou hij constant luchtweginfecties oplopen met dyspoe en risico op pneumonie.

De behandeling en zorg door zijn ouders is daarom cruciaal.

Ook deze situatie vormt een buitengewone omstandigheden die hem verhinderen huidig verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

Over zowel de medische problematiek van [M.] als de lopende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet wordt nergens melding gemaakt in de bestreden beslissing.

Hierdoor handelt de gemachtigde onzorgvuldig bij het nemen van de bestreden beslissing. Door de verzoekende partij werd immers duidelijk op deze situatie gewezen als een buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

6. Een afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen is daarom niet aangetoond.

Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft een oordeel te formuleren over de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet;

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zouden aangetoond zijn waardoor de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

Een afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen is daarom niet aangetoond.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 9bis Vreemdelingenwet.”

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de verzoekende partij reeds langdurig op illegale wijze in het Rijk verblijft. Ondanks het gegeven dat hun kinderen werden geboren in België (in 2009, 2012 en 2018), konden zij geen legaal verblijf bekomen.

De verzoekende partij heeft het moeilijk om rond te komen, gelet op hun situatie. Net daarom werd verzocht tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Door de gemachtigde wordt dit element in de beoordeling betrokken. Onderaan pagina 3 wordt gesteld: “het is de betrokkenen echter niet toegelaten om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren”. De verzoekende partij heeft dus niet de mogelijkheid om een inkomen te verwerven. Dit is, zoals de gemachtigde stelt, “niet toegelaten”.

Enkele alinea's verder stelt de gemachtigde echter: "de betrokkenen vormen een financiële last voor anderen daar ze niet zelfredzaam zijn, zoals blijkt uit de volgende stukken". Het wordt in deze passage aan de verzoekende partij verweten dat zij niet zelf in staat zijn om alle kosten die zij hebben ten laste te nemen.

Beide beweringen staan echter haaks op elkaar.

De gemachtigde kan het niet aan de verzoekende partij verwijten dat zij afhankelijk zijn van anderen, terwijl het tegelijkertijd "niet toegelaten" is "om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren".

Dit oordeel van de gemachtigde is onzorgvuldig en daarom in strijd met zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

4. De verzoekende partij beroept zich verder nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, gelet op hun privé- en gezinsleven.

De heer [O.E.] kwam naar België in 2004 en mevrouw [J.E.] in 2009. Zij zijn in België duurzaam verankerd. Hun kinderen zijn allen geboren in België, zowel in 2009, 2012 en 2018.

[O.M.] is geboren op (...) 2009 te Antwerpen. Hij is momenteel negen jaar oud. Nooit heeft hij eerder buiten de Belgische landsgrenzen verbleven. [M.] is hier geworteld.

[O.M.] is geboren op (...) 2012 te Antwerpen. Zij is momenteel zes jaar oud. Ook zij heeft nooit eerder buiten de Belgische landsgrenzen verbleven. Ook [M.] is dan ook geworteld in België. Zij is hier (op)gegroeid.

[O.A.] is, als jongste telg, geboren op (...) 2018.

Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé- en/of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. In tegendeel erkent de verweerder uitdrukkelijk in de bestreden beslissing dat er sprake is van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven, gelet op de gemaakte afweging onder artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In de bestreden beslissing wordt echter onvoldoende belang gehecht de belangen van de minderjarige kinderen. Zoals hierboven aangegeven, verblijven de kinderen reeds hun volledige leven in België. Zij werden ook in België geboren en liepen hier school. Nooit hebben zij een voet buiten België gezet.

De gemachtigde gaat er kennelijk vanuit dat de kinderen zich daarentegen "gemakkelijk kunnen aanpassen aan hun nieuwe omgeving, zijnde het thuisland van hun ouders".

De gemachtigde miskent echter compleet dat de kinderen, wanneer zij de verplichting krijgen opgelegd om naar Nigeria te verhuizen, net volledig uit hun vertrouwde omgeving worden weggerukt. Alle sociale contacten die ze hebben (bv. met schoolvriendjes) raken zij in één ruk kwijt. De "omgeving" in Nigeria is dan ook in geen enkel opzicht te vergelijken met de "omgeving" waar verzoekers verblijven. In België hebben zij rust en stabiliteit. Zo kan worden nagegaan (a.d.h.v. de ingediende aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis en 9ter Vreemdelingenwet) dat de verzoekende partij zeer langdurig woonachtig is op hetzelfde adres in België [...]. De woninghuurovereenkomst werd afgesloten op 26 juni 2007. Zij verblijven hier sindsdien. Dit illustreert hoezeer de verzoekende partij "vergroeid" is met de hun vertrouwde omgeving. Nog nooit hebben de kinderen moeten verhuizen, laat staan naar een land als Nigeria.

Thans zouden de kinderen verplicht worden om te verhuizen naar Nigeria en hun volledige vertrouwde omgeving achter te laten. De stelling van de gemachtigde dat de kinderen zich "gemakkelijk kunnen aanpassen aan hun nieuwe omgeving, zijnde het thuisland van hun ouders" is dan ook kennelijk onredelijk en getuigt minstens van een manifest onzorgvuldig oordeel.

Daarbij wordt tevens miskent dat de ouders van de minderjarige al bijzonder lang afwezig zijn geweest uit Nigeria. De moeder van de kinderen is in België sinds 2009, terwijl de vader van de kinderen reeds sinds 2004 in België aanwezig is. Indien zij moeten terugkeren, is het dan ook aannemelijk dat zij het bijzonder moeilijk zullen hebben om in hun levensbehoeften te voorzien. De kinderen komen hierdoor temeer in een bijzonder onstabiele situatie terecht.

De gemaakte belangenafweging voldoet hierom niet.

Een schending dringt zich op van artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

5. In de bestreden beslissing valt verder te lezen dat de gemachtigde opmerkt dat de verzoekende partij zou hebben getracht om "de Belgische overheden te misleiden". De verzoekende partij is het echter volkomen oneens met dit oordeel.

De verzoekende partij heeft voorheen een paspoort bekomen via de ambassade van Nigeria in Brussel. Zij hebben hun paspoort aldaar aangevraagd, waarna dit paspoort ook werd afgeleverd. Dit paspoort werd aangemaakt in Den Haag, waarna het werd overgemaakt aan de ambassade van Brussel.

Kennelijk zou er een probleem zijn vastgesteld met deze paspoorten, maar dit valt volkomen buiten de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij. Zij hebben nadien een nieuw paspoort aangevraagd via de ambassade in Brussel. Ook dit paspoort werd opnieuw afgeleverd via de Brussels ambassade van Nigeria.

De identiteitsgegevens op de paspoorten stemde dan ook steeds volledig overeen met de identiteitsgegevens van de verzoekende partij. In welk opzicht de verzoekende partij de Belgische overheid zou willen "misleiden", is dan ook volkomen duister.

Het oordeel van de gemachtigde is onzorgvuldig en daarom in strijd met zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting."

2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de beide middelen samen behandeld.

2.4. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan worden ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de eerste verzoekende partij op een ongekeerde datum op irreguliere wijze het Rijk is binnengekomen en zich daarna heeft gevestigd in de illegaliteit. Hij geeft een overzicht van haar verschillende verblijfsprocedures en stelt vast dat de huidige aanvraag reeds de zevende aanvraag is op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er in de bestreden beslissing ook op dat de eerste verzoekende partij reeds meermaals het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar zij moedwillig verzaakt aan deze wettelijke verplichting en zo de Belgische overheid voor voldongen feiten wenst te plaatsen. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er in de bestreden beslissing op dat uit een langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging. Verder stelt hij dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard daar deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en deze dus niet in deze fase van de procedure worden behandeld. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert vervolgens waarom volgens hem artikel 8 van het EVRM niet wordt miskend wanneer de aanvraag via de gewone procedure moet worden ingediend. Hij merkt zo op dat de partner van de eerste verzoekende partij en hun gemeenschappelijke kinderen zich evenzeer in een irreguliere verblijfstoestand bevinden en het grondgebied moeten verlaten. Er blijkt, zo wordt gemotiveerd, niet dat de eerste verzoekende partij en haar partner – die zijn geboren en getogen in Nigeria – in hun land van herkomst niet in staat zouden zijn om zelf inkomsten te verwerven door arbeid en zo in hun levensbehoeften te voorzien. Dit waar het hen in België niet is toegestaan om te werken. Inzake het gegeven dat de kinderen in België zijn geboren en hier school lopen, wordt erop

gewezen dat deze kinderen nog zeer jong zijn en zich dus, mits begeleiding door de ouders, gemakkelijk kunnen aanpassen aan hun nieuwe omgeving. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er ook op dat het niet aannemelijk is dat de kinderen hun moedertaal niet zouden kennen en een meertalige opvoeding bovendien in het voordeel is van een kind, waar het vermogen om talen te leren het sterkst is op jonge leeftijd. Hij stelt nog dat het gezien de prille leeftijd van de kinderen niet aannemelijk is dat ze al meteen een niet in te halen grote taal- of ontwikkelingsachterstand zouden oplopen bij een terugkeer naar het herkomstland van hun ouders. Hij merkt op dat een van de kinderen problemen had met het Nederlands en verder niet wordt aangetoond dat een gepaste scholing voor de kinderen in het land van herkomst niet mogelijk is, net zomin als ontplooiingsmogelijkheden op sportief vlak. Hij wijst er bovendien op dat zelfs niet blijkt dat de kinderen in België actueel dan nog naar school gaan, waar het meest recente schoolattest in het dossier dateert van 1 september 2015. Er kan verder volgens de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik worden gemaakt van de grote zomervakantie om België te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris merkt nog op dat, wat de belangenafweging betreft, weinig elementen in het voordeel van de betrokkenen pleiten. Zo wijst hij op de verblijfshistoriek van de eerste verzoekende partij en haar partner, en de moedwillig niet uitgevoerde verwijderingsbeslissingen. Verder wijst hij op de eerder beperkte integratie die niet van die orde is dat ze een terugreis in de weg zou staan. Hij stelt dat de aangetoonde kennis van het Nederlands beperkt is en verschillende bewijzen van integratie niet langer actueel zijn. Inzake de bewijzen van deelname aan het verenigingsleven van de partner van de eerste verzoekende partij wordt opgemerkt dat deze wel actueel zijn, maar niet blijkt dat deze een terugreis verhinderen voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Daarnaast wordt opgemerkt dat het de partner van de eerste verzoekende partij niet is toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te verrichten en noch hij noch de eerste verzoekende partij een tewerkstellingsbelofte of arbeidscontract kan voorleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert nog dat de betrokkenen een financiële last vormen voor anderen daar zij niet zelfredzaam zijn, dat zij de Belgische autoriteiten in het verleden hebben willen misleiden door de voorlegging van valse of vervalste paspoorten en er sprake is van feiten van openbare orde, die een tegenindicatie zijn van een integratie.

De Raad stelt vast dat deze pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Bovendien blijkt uit de bewoordingen van het verzoekschrift dat de verzoekende partijen kennis hebben van de gebruikte motieven. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5.1. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5.3. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde in voorliggende zaak dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5.4. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij op 2 juli 2018 bijkomende en actuele informatie ter kennis hebben gebracht van het bestuur en het bestuur hebben verzochten hiermee rekening te houden. Zij stellen concreet dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening is gehouden met de geboorte van hun pasgeboren zoon in 2018.

Het klopt dat in het schrijven van 2 juli 2018 werd gewezen op de bijgevoegde geboorteakte van het kind A., geboren in 2018, en dat werd verzocht hiermee rekening te houden. Evenwel blijkt op geen enkele wijze uit dit schrijven dat de verzoekende partijen deze geboorte dan specifiek als buitengewone omstandigheid wensten in te roepen. Op geen enkele wijze werd door hen zo ook uiteengezet waarom dit gegeven hen dan verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Er wordt herhaald dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Nu niet blijkt dat de verzoekende partijen in het kader van hun thans voorliggende verblijfsaanvraag uitdrukkelijk wezen op de geboorte van het jongste kind als buitengewone omstandigheid, blijkt niet dat hieromtrent enige motivering in de bestreden beslissing diende te worden opgenomen of hiermee specifiek rekening

diende te worden gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Inzake de uiteenzetting in het middel waarom deze geboorte alsnog een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke uiteenzetting niet was opgenomen in de actualisatie van 2 juli 2018. Nu niet blijkt dat de verzoekende partijen een specifieke buitengewone omstandigheid hadden ingeroepen die was verbonden met de geboorte van het jongste kind in het gezin, blijkt verder niet dat zij een voldoende belang hebben bij hun betoog dat nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het jongste kind.

2.5.5. De verzoekende partijen betogen verder dat zij in hun aanvraag, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, hebben gewezen op de medische problematiek van de oudste zoon en de lopende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die is gesteund op diens gezondheidsproblemen. Zij stellen dat ook van deze elementen geen melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing en hiermee geen rekening is gehouden.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat, in zoverre de verzoekende partijen ook specifiek wijzen op het gegeven dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog hangende is, in de passage in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals de verzoekende partijen deze ook citeren hiervan weliswaar melding werd gemaakt, maar de eigenlijke ingeroepen buitengewone omstandigheid de gezondheidsproblemen van het oudste kind waren, en niet zozeer de hangende aanvraag om medische redenen. De toelichting waarom er sprake is van een buitengewone omstandigheid werd zo enkel betrokken op de medische problemen van het kind, waarbij werd gewezen op de noodzaak van behandeling en zorg door de ouders.

Zelfs voor zover het betoog van de verzoekende partijen dient te worden bijgetreden dat de gezondheidssituatie van het oudste kind niet in rekening is gebracht, dringt de vaststelling zich evenwel in ieder geval op dat de verzoekende partijen geen voldoende belang hebben bij dit onderdeel van hun middel, gelet op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. In deze wetsbepaling kan het volgende worden gelezen:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om *“(…) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Tijdens de bespreking van het ontwerp van wet die tot de invoeging van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geleid, werd eveneens gesteld *“dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen”* (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51-2478/008, 270*).

Uit deze wetsbepaling zelf volgt dus reeds dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag om medische redenen, niet meer kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat het bestuur ter zake zelf nog enige appreciatiebevoegdheid heeft. Het volstaat dat deze elementen reeds zijn ingeroepen in een verblijfsaanvraag om medische redenen, zonder dat het op zich is vereist dat inzake deze aanvraag reeds een beslissing werd genomen.

De verzoekende partijen gaven zelf aan dat zij zich wensten te beroepen op de gezondheidsproblemen van hun oudste zoon zoals zij deze ook reeds hadden ingeroepen in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze ingeroepen buitengewone omstandigheid kan, zelfs bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, in geen geval worden aanvaard, gelet op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Er

blijkt niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte niet is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de ingeroepen medische elementen.

2.5.6. Wat betreft de kritiek van de verzoekende partijen omtrent de beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad verder op het volgende.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In casu dient te worden aangenomen dat de verzoekende partijen zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, ter staving van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, beriepen op hun gezinsleven, met elkaar en met de partner respectievelijk vader. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit gezinsleven wordt betwist. Ook de Raad ziet geen reden om te twijfelen aan dit gezinsleven.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun

beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Indien, zoals in casu, minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet steeds hun hoger belang in rekening worden gebracht en moet hieraan een voldoende gewicht worden toegekend (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland).

In het kader van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM verder enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden beslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Er dient te worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening is gebracht. Er wordt geduid waarom dit zich niet verzet tegen het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt er zo op gewezen dat alle gezinsleden zich in een irreguliere verblijfstoestand bevinden en dat zij dus samen kunnen terugkeren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. De gemachtigde van de staatssecretaris zag hiervoor geen concrete hinderpalen. Hij wees erop dat, waar de eerste verzoekende partij en haar partner zijn geboren en getogen in Nigeria, niet blijkt dat zij in hun land van herkomst niet in staat zouden zijn om zelf inkomsten te verwerven door arbeid en zo in hun levensbehoeften te voorzien. Dit terwijl het hen in België niet is toegestaan om te werken. Inzake het gegeven dat de kinderen in België zijn geboren en hier school lopen, wees hij erop dat deze kinderen nog zeer jong zijn en deze zich dus, mits begeleiding door de ouders, gemakkelijk kunnen aanpassen aan hun nieuwe omgeving. De gemachtigde van de staatssecretaris merkte ook op dat het niet aannemelijk is dat de kinderen hun moedertaal niet zouden kennen en dat een meertalige opvoeding ook in het voordeel is van een kind, waar het vermogen om talen te leren het sterkst is op jonge leeftijd. Hij stelde nog dat het gezien de prille leeftijd van de kinderen niet aannemelijk is dat ze al meteen een niet in te halen grote taal- of ontwikkelingsachterstand zouden oplopen bij een terugkeer naar het herkomstland van hun ouders. Hij merkte op dat het oudste kind problemen had met het Nederlands en verder niet wordt aangetoond dat een gepaste scholing voor de kinderen in het land van herkomst niet mogelijk is, net zomin als ontplooiingsmogelijkheden op sportief vlak. Hij stelde ook vast dat niet bleek dat de kinderen nog school volgen in België, waar het dossier op dit vlak niet werd geactualiseerd. Hij was van oordeel dat het in het belang is van de kinderen dat zij hun ouders, met wie zij een gezin vormen, vergezellen wanneer die terugkeren naar Nigeria, opdat de familiale cel niet verbroken zou worden. Er kan verder volgens de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik worden gemaakt van de grote zomervakantie om België te verlaten.

De voorziene motivering wijst op een belangenafweging die is doorgevoerd, waarbij ook de belangen van de kinderen concreet werden betrokken. Het komt de verzoekende partijen in deze situatie toe om met concrete argumenten aan te tonen dat enig aspect inzake het ingeroepen gezinsleven of het hoger belang van het kind ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke of disproportionele afweging.

De verzoekende partijen betogen dat de belangen van de minderjarige kinderen onvoldoende in de beoordeling zijn betrokken. Zij herhalen dat de kinderen hun volledige leven in België zijn, dat zij hier zijn geboren en dat zij hier schoollopen. Zij stellen het niet eens te zijn met de beoordeling dat de kinderen zich "*gemakkelijk kunnen aanpassen aan hun nieuwe omgeving, zijnde het thuisland van hun ouders*". Zij wijzen erop dat de kinderen als gevolg van de bestreden beslissing uit hun vertrouwde

omgeving zullen worden weggerukt en dat zij in België rust en stabiliteit kennen. Zij merken op dat de kinderen zijn “*vergroeid*” met hun omgeving en nog nooit hebben moeten verhuizen. Zij betogen verder nog dat de eerste verzoekende partij en haar partner zelf ook al “*bijzonder lang*” afwezig zijn uit Nigeria en dat het bijgevolg “*bijzonder moeilijk*” zal zijn om in hun levensbehoeften te kunnen voorzien in Nigeria, waardoor de kinderen in een “*bijzonder onstabiele*” situatie terechtkomen.

De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting niet aan dat enig concreet aspect inzake het gezinsleven of het hoger belang van de kinderen, zoals door hen ingeroepen, ten onrechte niet in rekening is gebracht. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat hierbij rekening is gehouden met het gegeven dat de eerste verzoekende partij sinds 2009 in België verblijft, dat de kinderen in België zijn geboren, dat zij hier steeds hebben verbleven en dat zij hier school hebben gelopen.

Door het louter herhalen van de ingeroepen elementen en het aangeven dat zij niet akkoord gaan met de gedane beoordeling, tonen de verzoekende partijen ook niet aan dat de gedane beoordeling dan incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partijen benadrukken dat de kinderen steeds in België hebben gewoond en dus hier hun vertrouwde omgeving hebben, maar tonen hiermee nog niet aan dat het in casu dan kennelijk onredelijk was om te oordelen dat, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen en gelet op de ondersteuning die deze kinderen hierin kunnen krijgen van de ouders, deze zich relatief gemakkelijk kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving en meer bepaald aan een terugkeer naar het land van herkomst. Te meer nu de verzoekende partijen niet weerleggen dat de kinderen aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in het land van herkomst van hun ouders en daar ook ontplooiingsmogelijkheden hebben. Er wordt niet betwist dat de kinderen zijn opgegroeid in de moedertaal, of een van de moedertalen, van het land van herkomst. Ook wordt de motivering niet onderuit gehaald dat niet blijkt dat de kinderen een grote taal- en/of ontwikkelingsachterstand zouden oplopen bij een terugkeer naar het land van herkomst. De nog jonge leeftijd van de betrokken kinderen maakt in beginsel dat een aanpassing aan een gewijzigde omgeving gemakkelijker verloopt, waardoor dit gegeven in redelijkheid in de beoordeling kon worden betrokken. Het bestuur liet verder de mogelijkheid om tijdens de grote zomervakantie de terugkeer naar het land van herkomst te organiseren. De voorgehouden stabiliteit die de kinderen in België zouden kennen, moet ook worden genuanceerd, gelet op de jarenlange illegale dan wel preciaire verblijfssituatie van het gezin en de niet-betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de kinderen nog school lopen in België, waar het dossier op dit punt niet werd geactualiseerd.

De Raad wenst – ten overvloede – nog te benadrukken dat de thans voorliggende beslissing enkel mevrouw en de minderjarige kinderen betreft, en niet de man in het gezin, en deze laatste blijkens de voorgaande verblijfsprocedures en de voorliggende stukken ook een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen vanuit het land van herkomst. In deze omstandigheden kon het bestuur in alle redelijkheid oordelen dat het hoger belang van de kinderen in de eerste instantie is gediend met een behoud van de gezinseenheid. Nu uit de voorgaande bespreking van het middel ook reeds volgt dat niet blijkt dat de geboorte van het jongste kind in het gezin – of diens belangen – specifiek als buitengewone omstandigheid werden aangebracht, blijkt evenmin dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden.

Waar de verzoekende partijen nog betogen dat het voor hen bijzonder moeilijk zal zijn om in Nigeria in de eigen levensbehoeften te voorzien, wijst de Raad erop dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat werd nagegaan of de eerste verzoekende partij en haar partner in hun herkomstland in staat zullen zijn om in de levensbehoeften van hun gezin te voorzien. Er werd geoordeeld als volgt: “*De betrokkene en haar partner zijn geboren en getogen in Nigeria en leggen geen elementen voor waaruit zou blijken dat ze in het herkomstland niet in staat zouden zijn om zelf de uitkomsten te verwerven door arbeid om alzo te voorzien in de levensbehoeftes van het gezin.*” De louter algemene bewering dat het “*bijzonder moeilijk*” zal zijn om in de levensbehoeftes te voorzien doordat ze reeds lang afwezig zijn uit Nigeria, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan deze motivering in de bestreden beslissing. Het enkele gegeven van een afwezigheid gedurende lange tijd uit het land waar men is geboren en getogen, toont op zich immers nog niet aan dat men aldaar grote moeilijkheden zou kennen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of om in zijn of haar levensomstandigheden, en deze van zijn of haar gezinsleden, te voorzien.

Er dient nog op te worden gewezen dat de eerste verzoekende partij en haar partner, gelet op hun illegale dan wel preciaire verblijfssituatie en de verschillende voorgaande beslissingen waarbij reeds werd geoordeeld dat zij de aanvraag om verblijfsmachtiging moeten vragen vanuit hun herkomstland, er

niet van onwetend konden zijn dat de verdere uitbouw van het gezinsleven in België evenzeer precair was.

De verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan die aannemelijk maken dat het bestuur bij het maken van de belangenafweging – inbegrepen de beoordeling van het hoger belang van de kinderen – enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht dan wel kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Er blijkt niet dat de gemaakte belangenafweging onvoldoende of disproportioneel is. Een miskennis van het recht op eerbiediging van het gezinsleven blijkt niet.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partijen daarnaast een beschermenswaardig privéleven aannemelijk maken, merkt de Raad op dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk).

Ook wat het ingeroepen privéleven van de verzoekende partijen betreft, kan worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt. Dit blijkt uit het volgend motief: *“De betrokkene kan gevolgd worden wanneer zij stelt dat een belangenafweging zich opdringt rekening houdend met alle elementen van haar dossier, daar de fair balance toets in elk dossier wordt toegepast. In casu zijn er echter weinig elementen die in het voordeel van de betrokkene pleiten.”* In de bestreden beslissing worden vervolgens de elementen ten voordele en ten nadele van de verzoekende partijen in de belangenafweging opgesomd, waaronder ook de mate van integratie. Er wordt gesteld dat ondanks de vele jaren van irregulier verblijf de integratie eerder beperkt is en zeker niet van die aard dat ze een terugreis in de weg zou staan. Deze stelling wordt verder uitgewerkt door de gemachtigde van de staatssecretaris. Hij heeft bij de beoordeling van het privéleven aldus rekening gehouden met de mate van integratie, waaronder bijvoorbeeld de (beperkte) kennis van het Nederlands, de elementen van tewerkstelling, de deelname aan het verenigingsleven, het volgen van een inburgeringscursus, de financiële last en elementen van openbare orde. De verzoekende partijen geven ook aan te erkennen dat een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Wel stellen zij het niet eens te zijn met bepaalde aspecten van de beoordeling.

De verzoekende partijen gaan niet akkoord met de beoordeling waarbij enerzijds erop wordt gewezen dat het de eerste verzoekende partij en haar partner niet is toegelaten om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren en anderzijds hen wordt tegengeworpen een financiële last te zijn voor anderen, omdat ze niet zelfredzaam zijn. Zij stellen dat beide beweringen haaks staan op elkaar.

De verzoekende partijen gaan echter voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing enkel wordt geoordeeld of de door hen ingeroepen elementen kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om terug te keren naar Nigeria om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Er wordt duidelijk gesteld dat de ingeroepen elementen van tewerkstelling niet aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden, waar de eerste verzoekende partij of haar partner geen toelating heeft om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren en ook niet blijkt dat zij dan een tewerkstellingsbelofte of arbeidscontract kunnen voorleggen. Daarnaast wordt geoordeeld, in het kader van de integratie van de verzoekende partijen in België, dat zij een financiële last vormen voor anderen en dat ze niet zelfredzaam zijn. De (actuele) elementen van integratie zijn volgens het bestuur ook beperkt en niet van aard dat deze een terugreis naar het land van herkomst verhinderen. Het bestuur is van mening dat er weinig elementen zijn in de belangenafweging die in het voordeel van de verzoekende partijen pleiten. Deze beide beoordelingen staan op zichzelf en er blijkt niet dat deze haaks staan op elkaar of elkaar uitsluiten.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog bovendien aangeven dat hun gebrek aan zelfredzaamheid het gevolg is van het gegeven dat de eerste verzoekende partij en haar partner geen toelating hebben om hier tegen betaling te werken, blijven zij bovendien in gebreke het motief te ontkrachten dat de eerste verzoekende partij of haar partner naliet een tewerkstellingsbelofte of arbeidscontract voor te leggen. Zij tonen dan ook niet of onvoldoende aan dat hun gebrek aan zelfredzaamheid daadwerkelijk enkel het gevolg is van het feit dat zij hier geen toelating hebben om te werken. Daarenboven moet ook worden vastgesteld dat in werkelijkheid de voormelde elementen in de eerste plaats dan voortvloeien uit het in de bestreden beslissing vastgestelde gegeven dat de eerste verzoekende partij en haar partner zich hebben genesteld in illegaal verblijf, waarvoor zij wel degelijk zelf een verantwoordelijkheid dragen.

In deze omstandigheden maken de verzoekende partijen een onzorgvuldigheid of een kennelijk onredelijkheid in de beoordeling niet aannemelijk. Zij overtuigen met hun betoog niet dat een ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet als dusdanig is aanvaard of dat een aspect van hun privéleven concreet verhindert dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Met hun kritiek weerleggen de verzoekende partijen de vaststelling niet dat de ingeroepen integratie eerder beperkt is en niet van die aard is dat deze een terugkeer naar het land van herkomst verhindert voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure.

De verzoekende partijen betwisten ten slotte dat zij op enig ogenblik de Belgische overheden hebben willen misleiden. Zij merken op dat de eerder vastgestelde problemen met de bij vroegere verblijfsaanvragen voorgelegde paspoorten van de eerste verzoekende partij en haar partner volledig buiten hun verantwoordelijkheid vallen en de hierop vermelde identiteitsgegevens overeenstemden met hun identiteitsgegevens.

De Raad merkt op dat niet wordt weerlegd dat de eerste verzoekende partij en haar partner in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag valse of vervalste paspoorten hebben voorgelegd. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door hun loutere beweringen dat zij hiermee niets te maken hadden en zij hiervoor geen verantwoordelijkheid zouden dragen. Er ligt geen begin van bewijs voor dat zij zich niet bewust waren of dienden te zijn van het gegeven dat de door hen voorgelegde paspoorten vals of vervalst waren. Daarenboven moet ook hier worden opgemerkt dat inzake de ingeroepen elementen van integratie in ieder geval ook reeds werd vastgesteld dat deze, voor zover deze voldoende actueel waren, eerder beperkt waren en niet van aard waren dat deze dan een terugreis naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag in de weg zouden staan. Er werd zo vastgesteld dat de voorgelegde stukken niet wijzen op een doorgedreven kennis van het Nederlands en het volgen van een inburgeringscursus en/of cursus maatschappelijke oriëntatie, of deelname aan het verenigingsleven, een dergelijke terugreis ook nog niet verhindert. Er wordt ook nog gewezen op de financiële last die de verzoekende partijen vormen voor anderen gelet op hun gebrek aan zelfredzaamheid en het feit dat de eerste verzoekende partij en haar partner beiden gekend zijn voor (andere) feiten van openbare orde. Zij betwisten dit niet. Deze vaststellingen, die niet onderuit worden gehaald, volstonden reeds om te oordelen dat de ingeroepen elementen van integratie niet verhinderen dat de aanvraag via de normale procedure wordt ingediend en om te oordelen dat in deze situatie het recht op eerbiediging van het privéleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM niet wordt miskend. Zoals reeds gesteld, overtuigen de verzoekende partijen niet dat enig aspect van hun privéleven maakt dat zij redelijkerwijze zijn verhinderd de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Een voldoende belang bij voormeld betoog blijkt niet.

In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet aannemelijk maken dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het ingeroepen privé- dan wel familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partijen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het familie- of privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5.7. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

2.5.8. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Gelet op de voorgaande bespreking kan evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De beide middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS